

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

มันลำบากนะการสอนโลก

รถที่ใช้ยู่นี้เราไม่ได้รู้แน่ คือเขาติดต่อซื้อทางโน้นแล้ว ทะเบียนก็ทางกรุงเทพ เป็นเจ้าของแต่ผู้ใช้เป็นเรา พอถึงเวลารถเขามาเราก็ขึ้น ไม่ทราบว่ารถคันไหน ๆ มีแต่ กรุงเทพเป็นเจ้าของทั้งนั้น เขาจะมาถวายเรา เราบอกไม่รับ จากนั้นเขาก็พลิกใหม่ เวลา เขาซื้อเขาไม่ให้อะไรเลย รถที่นั่งเหล่านี้ไม่ทราบคันไหนเป็นของใคร ๆ ไม่รู้ พอถึงเวลารถ มาแล้วก็ขึ้นแล้วไปเลย ๆ เจ้าของอยู่กรุงเทพนะ ชื่อเรียบบร้อยแล้วเอารถส่งมาที่นี่ ส่งมา ก็ไม่ส่งมาวัดส่งเข้าบ้านชู เราจะไปไหนเราก็ขึ้นเลย ๆ เลยไม่รู้รถใครต่อใคร เขาบอกจะ มาถวายรถ เราบอกแต่ต้นแล้วว่าเราไม่เอา ต้องยุ่งเหยิงวุ่นวาย พระพุทธเจ้าไม่ได้บวช มาหารอาหารหาธรรม เราไม่รับตั้งแต่ต้นมา มาหลัง ๆ มันเลยลามปามไป รับ ไม่รับก็ตามรถก็เต็มวัดจะว่าไง อย่างนั้นนะ จะให้เป็นเจตนาของเรารับปากรับคำจริง ๆ ว่าเอาเราไม่เคย มันก็มีอย่างนั้นแหละ เต็ม

อย่าง ๖ ล้อก็กิมกาย ธเนศ หนองคาย เขาบรรพทุกศพท่านอาจารย์เทศน์ไปหิน หมากเป้ง เสร็จแล้วเอามาถวายเรา บอกไม่เอา โห ไม่ฟังเลย ก็ไม่ทราบจะทำประโยชน์ อะไร ถวายหลวงตายังได้บุญมากกว่านี้ ทั้งไว้แล้วไปเลย หายเสียบ เขาไม่ได้เอามาให้ เราจริง ๆ นะ เอามาแล้วก็ใส่ไว้บ้านชู คันนี้บอก บางคันไม่บอก อย่างคันที่เรานั่งอยู่นั้น ไม่บอกนะ แล้วยังมีอีกเอามาทิ้งไว้แล้วไปเลย มันก็แปลกนะละ จะให้รับปากรับคำจริง ๆ จากการถวายของเขาเราไม่เคยรับ แต่มันก็มีมากกว่าผู้รับเสียอีกนะ เราไม่รับยังมี มากกว่าผู้รับเสียอีก เต็ม

รถใหญ่อย่างนี้ละไปภูวัญแต่ละครั้ง ๆ เดือนหนึ่งไปหนหนึ่ง ๆ ตอนปลายเดือน ส่วนมากจะวันที่ ๒๗-๒๘-๒๙ บางที่มีธุระจำเป็นอาจไปก่อน วันที่ ๒๕ ไปก็มี ภูวัญมี พระมาก เราส่งสารพระ อยากบำรุงส่งเสริมพระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ เราพอใจส่งเสริม ท่านผู้ดีผู้ทรงอรุณทรวงธรรม จะทำให้องค์ท่านเองและโลกร่มเย็น จากความมีธรรมที่เกิดจากการปฏิบัติของท่านด้วยความสนใจ เราจึงส่งเสริมเรื่อยมา วัดนี้ถ้าคนไม่รู้ก็ว่า วัดนี้เป็นวัดใหญ่ก็ไม่ผิด เพราะพระตั้ง ๓๐-๔๐ กว่าน้อยเมื่อไร อย่างปีนี้ก็ดูเหมือน ๔๓ ปีกลายก็ ๔๐ กว่า เป็นประจำเรื่อยมา

คนทั้งหลายอยู่นอก ๆ เขาอาจไม่ทราบนะว่าวัดใหญ่โตขนาดนี้มีรากฐานเป็นยัง ไงที่จะให้วัดตั้งอยู่เนิ่นนานถึงขนาดนี้ เขาไม่ค่อยคิดนะ รากฐานก็คือเราไปหนุนไว้ ตลอด คือให้เป็นประจำ วัดนี้เราตั้งใจส่งเสริมจริง ๆ เพราะเห็นสถานที่เหมาะสมมาก เป็นอันดับหนึ่ง อย่างเอยก้าเข้าอีกนะ สถานที่เหมาะสมทุกอย่าง ไปที่ไหนเดินไปคน

เดียวก็เป็นความเพียร เพราะอยู่โดดเดี่ยวคนเดียว ๆ เดินไปตามหินผาที่ไหนก็มีแต่อยู่ในป่า ๆ สติก็อยู่กับตัว ๆ

ก่อนที่เราจะประกาศออกมาว่าจะเป็นผู้เลี้ยงดูวัดนี้นั้น เราก็ทราบมานานแล้วว่า ท่านอุทัยอยู่ที่นั่นมานาน ปีหนึ่งสององค์สามองค์ว่างั้น คือที่นั่นท่านอาจารย์ฝั้นท่านเคยมาพักอยู่บ้าง เพราะไม่มีบ้านผู้บ้านคน แล้วท่านก็ผ่านไป เห็นว่าทำเลดีท่านอุทัยเลยไปอยู่ที่นั่น เราก็ทราบเรื่อยมา ตั้งใจจะไปดูที่ไรก็ไม่มีเวลาจะไป เผอิญวันที่จะตกลงกันนั้นเราไปเอง ตั้งใจไปดูจริง ๆ วันนั้น พอจอดรถแล้วก็เที่ยวตระเวนดูหมด โอ๊ย พอใจ พอใจทุกแห่งทุกหน ไปอยู่ที่ไหนได้หมด ไม่ว่าจะกลางวันกลางคืนมีแต่ความสงบ สติจะเด่น ๆ ตลอดเวลา สติเครื่องรักษาสมบัติทุกอย่าง สติเป็นสำคัญมาก ให้จำเอาไว้นะ ถ้าสติอยู่กับตัวคนเราไม่ค่อยผิดพลาดมาก ถ้าสติอยู่ห่างจากตัวเมื่อไรก็ผิดพลาดไปเรื่อย ๆ

พอไปเจอเข้าอย่างจัง ๆ ดูตลอดทั่วถึงหมดแล้วด้วยความพอใจ กลับมานั่งพับลงก็ประกาศขึ้นเลย บอกว่าตั้งแต่นี้ต่อไปท่านอุทัยจะรับพระมากน้อย ถ้าเป็นพระปฏิบัติดีมุ่งหน้าต่ออรรถต่อธรรมจริง ๆ แล้วให้มาบอกเลย มาเท่าไรก็มาเถอะผมจะรับเลี้ยงบอกแล้วนะ ออกประกาศผาง ร้อยเปอร์เซ็นต์แล้วนะนั่น นี่ถ้าลงได้ตั้งหน้าจริงอย่างนั้นไม่มีเคลื่อนนะ บอกว่า เอ้า พระที่ตั้งใจปฏิบัติเพื่ออรรถเพื่อธรรมแล้ว มาเท่าไรให้มา เขาถูกนี้กว้างขวางมากอยู่ได้สะดวกสบายทุกแห่ง แต่มีข้อแม้อยู่นั้น ให้ระวังถ้าเป็นพระโกโรโกโสเข้ามานี้ ให้โล่งภูเขาให้หมดอย่าให้อยู่ มันเสียดักดีศรีภูเขาแล้วทำลายหมู่เพื่อนที่ตั้งอกตั้งใจในธรรมทั้งหลายอีกด้วย บอกไว้ทั้งสองเด็ดทั้งสอง ผู้ตั้งใจดีมาเท่าไรมาเราว่างั้น ถ้าไม่ดีโล่งให้หมด

ตอนไปงานของคุณฐาวรานี้พอดีท่านอุทัยก็มานั้น เลยเข้าอีกตอนนี่ ตอนพระโกโรโกโส ย้ำท่านอุทัยเข้าอีก ให้ท่านสังเกตพิจารณาด้วยดีนะ ถ้าหากว่าเป็นพระที่ไม่เป็นที่แน่ใจให้ระบายนอก ถ้าแน่ใจว่าเป็นพระไม่ดีไล่ออกเลย อย่าให้อยู่ภูเขาถูกนี้นี้จะทำให้เสียหายหมด บอกตรง ๆ เลยคราวนี้ ข้าเข้าอีก ข้าท่านอุทัยอีก ให้มีแต่พระดี ๆ อยู่แล้วตอนเย็นก็มาฟังเทศน์ทุกวัน คือเอาเทปเรานั้นแหละไปเปิดฟัง ปกติดูจะเป็นวันละกัณฑ์ นั่งสมาธิภาวนาฟังเทศน์ พอเทศน์จบลงก็นั่งภาวนา พอได้เวลาของท่านที่ควรจะลุก พร้อมกับลุกแล้วก็ไปเลย

ทุกคืน ๆ นะ ไม่มีใครไปยุ่งเลย เพราะเราบอกไว้หมดทุกอย่างเด็ดขาด ใครไม่ให้ไปยุ่งกวน ใครที่จะไปเต็มอยู่ในครัวเหมือนที่ทั้งหลายไม่ให้ไป บอกตรง ๆ เลยตัดขาดไปเลยนะบอกท่านอุทัย ไม่ต้องการคน ต้องการธรรมเราบอกอย่างนั้น สถานที่นี้ต้องการธรรม เราจะรับเลี้ยงเอง ใครจะมาส่งอาหารหรือไม่มาก็ตามเราเป็นพื้นฐานไว้

แล้ว ไม่อดอยากถ้าเราไม่ตายเรอบอกตรง ๆ อย่างนี้ เพราะฉะนั้นเวลาพูดอย่างนี้แล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างต้องเป็นไปตามนั้น เคลื่อนคลาดไม่ได้

อาหารไปแต่ละครั้ง ๆ น้อยเมื่อไร ฟังแต่ว่า ๔ ล้ำรถ เถลงแล้วเท่าภูเขา ใครไป เห็นก็แปลกใจ เขาไม่เคยเห็นอย่างนั้น เราไม่ได้ทำเล่น ๆ ทำจริง ๆ ข้าวสารก็ดูเหมือน เดือนละ ๕๐ กระสอบ ท่านก็บอกว่าข้าวสารมากไป ให้ลดลง เราก็ตอบกับทางนี้ไปอีก ว่าไม่ลด ก็ต้องไปบอกท่านอุทัยเวลาไปส่งอาหาร นอกนั้นเราก็ส่งให้เสมอเพื่อไว้ ๆ หมด คำนวณพระมีจำนวนเท่าไร วันหนึ่ง ๆ จะหมดประมาณเท่าไร ๆ เราคำนวณไว้ เรียบร้อยแล้วเพื่อ ๆ เพื่อนั้นก็คือว่า พระที่อยู่ในแคว้นนั้นมีนะ แห่งละสององค์บ้างสาม องค์บ้างอยู่ตามภูเขา มันกว้างแสนกว้างนี้ ท่านมาหากัน

ท่านก็ให้ตาปะขาว ให้เณรเอาไปหรือให้ใครเอาไปก็แล้วแต่เถอะ บอกให้ท่าน เอาไปเลยไม่ต้องกลัวหมด ถ้าหมดผมจะส่งมาบอกกัน ขอให้บอกไปนะ ถ้าอะไรบก พร่องให้บอกมา เราเปิดไว้หมด ไม่ต้องเกรงใจเราว่ากัน ถ้าสิ่งใดบกพร่องให้บอกมา เลย เราจะจัดทันที ก็ไม่เห็นท่านบอกมาสักที เพราะเราจัดไปทุกอย่างเพื่อไว้หมดเลย เช่น น้ำตาลน้อยอย่างน้อยดูเหมือนเดือนละ ๒๕ กระสอบ ๆ ละ ๑๐๐ กิโล เพื่อท่านจะทำ เป็นหวานเป็นควาอะไรก็แล้วแต่ ส่วนที่จะฉันทอนเย็นฉันทอนให้ตายก็ไม่หมด จะหมดได้ยัง ไงเราคิดแล้ว ทุกอย่างคำนวณไว้หมด เครื่องกระป๋องก็เหมือนกัน น้ำปลา ๔๐ ลังต่อ เดือน น้ำมันพืชเท่ากัน ๔๐ ลังต่อเดือนอย่างน้อย เครื่องกระป๋องพวกอาหารสำเร็จรูป ๗๐ กว่าลัง

ส่วนปลายทางสังฆาราม พวกโคราชเขาเป็นขาประจำส่งไปทางเขมร ชื่อทาง เขมร เขาไปติดต่อมาได้แล้วก็โทรศัพท์มาบอกทางนี้แล้วมาส่งทางนี้ ทางนี้ได้รับแล้วก็ ออกเลย ถือเอาปลายทางเป็นสำคัญ จวนสิ้นเดือนเขาจะส่งมา ๆ ปลายทางเดือนละ ๘๔-๘๕ กิโลต่อเดือน เราให้เอาปลายทางอย่างดี ๆ แต่คราวนี้เขาบอกมาว่าไม่ค่อยดีนักจะ เอาไหม เขาถามมา เอา มันไม่มีก็ต้องเอา เราทำอย่างนี้เป็นประจำ เราจะส่งเสริมพระ ให้ปฏิบัติทางด้านอรรถธรรมเต็มเม็ดเต็มหน่วย จะได้อรรถได้ธรรมเข้ามาทำความร่ม เย็นแก่ตนและส่วนรวม เราคิดอย่างนั้นนะ ต่อไปมันจะไม่มีพระเหลืออยู่นะ เหลือตั้ง แต่หัวโล้น ๆ ผ้าเหลืองคลุมหัวแล้วเป็นเปรตเป็นผีไปอย่างนั้นมันมากละเวลานี้ ไม่ว่า เขาว่าเรามันพอ ๆ กัน

เพราะฉะนั้นเราจึงเข้มงวดกวดขันทางสายปฏิบัติให้มากเวลาเรามีชีวิตอยู่ สาย หลวงปู่มั่นก็อยู่ในจุดเดียวกัน เราไปที่ไหน ๆ เสียงดังลั่นไปหมด เพราะไปไม่ไปธรรมดา ไปชอกไปแซกไปดูทุกสิ่งทุกอย่าง ควรแนะนำตักเตือนอะไรก็เตือน ควรดูก็ดูไปเรื่อย ทุกวัด ไปวัดไหน ๆ ท่านเหล่านั้นก็ถือว่าเป็นร่มโพธิ์ร่มไทร เราก้ไปวัดนั้นบ้างวัดนี้บ้าง

เวลาว่าง ๆ ไป ให้ท่านได้ตั้งอกตั้งใจปฏิบัติ มรรคผลนิพพานไม่ต้องสงสัย อกาลิโก ไม่มีกาลสถานที่เวล่ำเวลามาตัดขาดได้เลย การปฏิบัติของตัวเองต่างหากที่จะให้ผลและลดผลลง ไม่ได้ผลก็คือขาดการปฏิบัติธรรม ถ้ายังปฏิบัติธรรมอยู่เมื่อไร ธรรมต้องเจริญงอกงามขึ้นเรื่อย ๆ เหมือนเราปฏิบัติตามกิเลส

กิเลสกับธรรมอยู่ในใจดวงเดียวกัน เราเอื้อมไปทางไหน เอื้อมไปทางกิเลสเป็นกิเลสวันยังค่ำขึ้นมาทันที เอื้อมไปทางธรรม ธรรมขึ้นมาทันทีวันยังค่ำเช่นเดียวกัน จึงไม่มีอะไรยิ่งหย่อนกว่ากัน เรื่องธรรมะหมดเขตหมดสมัยมีแต่เรื่องกิเลสตัณหาโลภให้จมไปกับมัน ธรรมพระพุทธเจ้าเรียกว่าสวากขาตธรรม ตรัสไว้เพื่อมรรคผลนิพพาน เป็นอกาลิโก ตลอดเวลา ไม่มีกาลสถานที่จะมาตัดทอนได้เลย นอกจากความเพียรเจ้าของจะตัดเองจะเพิ่มเอง ถ้าความเพียรด้อยผลก็ด้อย ความเพียรไม่มีผลก็ไม่มี ถ้าความเพียรเด็ดเดี่ยวผลก็เด็ดเดี่ยวไปตาม ๆ กัน อยู่กับการปฏิบัติของเราไม่ได้อยู่ที่ไหน ให้จำให้ดี นี่เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้า เรื่องนั้นเป็นคำของกิเลสมันหลอกลวงโลก ถึงกาลนั้นกาลนี้มรรคผลนิพพานจะสิ้นเขตสิ้นสมัย ตัวหัวมันเองไม่ได้ทำไม่ได้สนใจทำแล้วเป็นศาสดาองค์เอกเหี้ยบหัวพระพุทธเจ้า มาสั่งสอนโลกที่เป็นชาวพุทธให้หลงตามกันไปหมดนะกิเลสสอน

สำหรับเราแล้วเราไม่สงสัย จึงได้ประกาศออกมาอย่างยืนยันเลยเถียว เรื่องมรรคผลนิพพานเราไม่สงสัย กับกิเลสมีเสมอกันตลอดเวลา มา ขึ้นอยู่กับผู้หนักไปในทางไหน ถ้านักไปทางกิเลสกิเลสก็เหี้ยบธรรม ธรรมก็ไม่มี ถ้านักไปทางธรรม ธรรมก็เหี้ยบกิเลส ๆ จนกระทั่งกิเลสไม่มีเหมือนกัน พระพุทธเจ้า พระอรหันต์มีแต่เหี้ยบกิเลสเหลือ กิเลสไม่มี ครองธรรมอันเลิศขึ้นมา พวกเราทั้งหลายสัตว์โลกมีแต่กิเลสเหี้ยบคนเหี้ยบธรรม ธรรมจึงไม่มี สุดท้ายกิเลสป้อนเข้ามาอีกว่า ธรรมหมดเขตหมดสมัย ทำบุญไม่ได้บุญ ทำบาปไม่ได้บาป ไปแล้วนะ นี่กิเลสหลอกทั้งนั้นให้พากันจำเอาธรรมแล้วไม่หลอกใคร คำว่าสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบทุกอย่างแล้ว ตรัสไว้เพื่อมรรคเพื่อผลนั่นเองไม่ได้ตรัสไว้เพื่ออะไร ไม่ได้ตรัสไว้เพื่อหลอกลวงโลกนะ ให้พากันจำเอาตั้งใจปฏิบัตินะ

ต้องติดต้องดินนะ เราอยากเป็นคนดี เราเป็นผู้รับผิดชอบเราเอง เราต้องฝืนในสิ่งไม่ดีทั้งหลายตลอดไปเพื่อความดีของเรา ถ้าเราอ่อนไปตามมันเมื่อไรก็เรียกว่าลดราคาลงเป็นลำดับ อ่อนไปหมดก็หมดราคาเลย เอาตรงนี้นะอย่าเอาตรงอื่น ศาสนาของพระพุทธเจ้านี้คงเส้นคงวาหนาแน่นมาตลอด ไม่มีอะไรลดหย่อนผ่อนผัน ขอให้มีการปฏิบัติเถิด ดังที่ท่านแสดงไว้กับพระอานนท์ว่า ธรรมวินัยนั้นแลที่จะเป็นศาสดาของเธอทั้งหลายแทนเราตถาคตเมื่อเราตายไปแล้ว นั้นฟังซิ ธรรมวินัย นั้นคือสายทางเดิน คือ

ธรรมวินัยจะเป็นศาสดาของเธอทั้งหลายแทนเราตถาคตเมื่อเราตายไปแล้ว ดูก่อน อานนท์ ถ้ายังมีผู้ปฏิบัติตามหลักธรรมหลักวินัยที่เราสอนไว้แล้วนี้อยู่ พระอรหันต์ไม่สูญจากโลกนะอานนท์ ฟังซิ พระอรหันต์ไม่สูญจากโลกนะอานนท์

พระอรหันต์ก็ออกจากการปฏิบัติตามสายทางที่ตรัสไว้ชอบแล้วนี้ ถ้านอกจากนี้แล้ว พระพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่ก็ไม่มี ความหมาย เพราะผู้ปฏิบัติไม่ตรงตามทางที่ทรงสอนไว้มันก็ไปไม่ได้ ติดตายอยู่นั้น ท่านสอนไว้ถึงขนาดนั้นแล้ว สำหรับเราเองเราพูดจริง ๆ เราไม่มีอะไร มีแต่ความสงสัยโลกกลัวจะหลงกลมายาของกิเลสซึ่งเคยหลงมาแล้ว จะหลงหนักเข้าไปนะ เวลานี้จะหนักเข้าไปเรื่อย ๆ เราพิจารณาดู ไม่พูดมันกระทบกระเทือนก็มี คำพูดบางอย่างกระทบกระเทือนก็มี เพื่ออรรถเพื่อธรรมแต่กระทบกระเทือนกิเลส ซึ่งโลกมันชอบกิเลสมากกว่าธรรม อย่างนั้นก็ผ่าน ๆ ไป รู้เท่าไรก็เหมือนไม่รู้

มันลำบากนะการสอนโลก ไม่ใช่สอนแล้วเป็นธรรมล้วน ๆ ไปทีเดียว สิ่งที่มีนกระทบกระเทือนจะเป็นผลเสียหายซ้ำเติมของผู้ฟังอรรถฟังธรรมไปอีกก็ยังมี แทนที่จะเป็นธรรมขึ้นมากลายเป็นกิเลส เป็นโทษขึ้นมาก็มี ถ้าอย่างนั้นก็สอนเสีย ไม่ได้ไม่เสียยังดีอยู่กว่าที่เสียไป ธรรมต้องแยกต้องแยะ การสอนโลกต้องเป็นอย่างนั้น ถ้าอันไหนที่ควรจะตรงแนวก็แนวไปเลย ผู้ที่มุ่งอรรถมุ่งธรรมอย่างยิ่งแล้วฝั่งเลยทันทีไม่มีข้อแม้ นอกจากนั้นมีแต่ข้อแม้ ๆ มาขัดมาขวางอยู่นั้นละ การเทศนาว่าการสั่งสอนโลกที่เต็มไปด้วยสิ่งขัดขวางจึงไม่สะดวกนะ สิ่งขัดขวางก็คือกิเลสนั้นละขวางธรรม เวลาเทศน์เป็นธรรมไป กิเลสก็ตีเป็นกิเลสไปหมด มันถือว่ากิเลสดีกว่าธรรม เหยียบย่ำทำลายธรรมแล้วก็เหยียบย่ำตัวเองอีกในขณะเดียวกัน อย่างนั้นท่านไม่สอน ไม่ได้ไม่เสียก็ยังดีนะ ไม่ได้ด้วยเสียด้วยนี่ อันนี้ควรหลีกเลี่ยงท่านก็หลีกเลี่ยง

ใครจะฉลาดยิ่งกว่าท่านผู้สอนธรรม พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ ท่านฉลาดครอบโลกธาตุ อันไหนจะควรพอดีขนาดไหนท่านก็สอน ยกตัวอย่างเช่น เดียรธีย์นิครนถ์จะมาบวช ท่านมีกฎกติกาเอาไว้ ถ้าพวกเดียรธีย์นิครนถ์นอกศาสนาจะมาบวชในพุทธศาสนาแล้ว ต้องอยู่ตติยปริวาส ๔ เดือน คือหมายความว่าต้องฝึกทรมานตนถึง ๔ เดือนถึงจะบวชให้ ถ้าไม่ฝึกทรมานตนถึง ๔ เดือนเสียก่อนไม่บวช แม้ ๔ เดือนแล้วถ้ายังไม่ดีก็ยังไม่เอา แล้วก็มิตติตติยปริวาสคนหนึ่งที่มีความเคารพเลื่อมใสพุทธศาสนามากมาทูลขอบวชต่อพระพุทธเจ้า เวลาได้ฟังธรรมจากองค์ศาสดาแล้ว

พระองค์ก็รับสั่งว่า ศาสนาของเรามีกฎกติกา คือต้องอยู่ตติยปริวาสอบรมถึง ๔ เดือนถึงจะบวชได้ ทางนี้ขึ้นทันทีเลย อย่างว่าแต่ ๔ เดือนเลย ๔ ปีเข้าพระองค์ก็จะอยู่นุ่นเห็นไหมล่ะ ถ้าอย่างนี้ตัดปีบเลย ๔ เดือนไม่มีความหมายเลย อย่างว่าแต่ ๔ เดือน

เลย ๔ ปีข้าพระองค์ก็จะอยู่ฝึกกรรมานตน เอ้า ถ้าอย่างนั้นบวชเดี๋ยวนี้ เลยบวชให้เดี๋ยวนี้ ๔ เดือนตัดออกเลย นั่นถ้าควรจะตัดผึ่งก็ตัดผึ่งเลย ถ้าควรจะเป็นไปตามร่องรอย อันนั้นก็เป็นการไปตามขั้นของคน ถ้าผู้ใดจริง ๆ ที่ควรจะได้รับบรรณธรรมอย่างสมใจ ในเร็ววันแล้วท่านก็ เอ้า ถ้าอย่างนั้นบวชเดี๋ยวนี้ นั่นเห็นไหมละ ไม่ได้บอกเลย ๔ เดือน พระองค์รับสั่งเอง ก็อย่างนั้นแล้ว

ธรรมะมีวรรคมีตอนมีสั้นมียาว ไม่ใช่จะผึ่งไปแบบเดียวเลย ต้องลดหย่อนผ่อนผันไปตามกาลเวลา ท่านจึงแสดงไว้ว่า อนุปุพพิกา แปลว่า การแสดงธรรมไปโดยลำดับ มี ๕ ประการ แสดงการให้ทาน การรักษาศีล แสดงผลแห่งการทำบุญให้ทาน แล้วไปสวรรค์ แสดงสวรรค์ จากนั้นก็แสดงอาทิเนพ โทษแห่งการผูกพันในกิเลสกาถทั้งหลาย จากนั้นก็เนกขัมมะ ๕ ประการที่ท่านแสดงไปโดยลำดับตามขั้นภูมิของคน ถ้าเป็นภูมิพร้อมที่จะหลุดพ้นอยู่แล้วอย่างพวกเบญจวัคคีย์ทั้งห้า ขึ้น เทว เม ภิกขเว ทันทีแสดงธัมมจักกัปปวัตตนสูตร อริยสัจ ปิง ๆ เข้าไป แล้วต่อด้วยอนัตตลักขณสูตร อนิจจัง ทุกขัง อนตตา ไปผึ่งเลย

มันเป็นขั้นเป็นตอนการสั่งสอนก็ดี ไม่ใช่สอนแบบเดียวกันหมด ควรที่จะไต่เต้าขึ้นไปเรื่อย ๆ ก็มี ควรที่จะผึ่งขั้นเลยก็มี ควรที่จะปล่อยไม่ได้ก็มี ประเภทที่ไม่ได้เรื่อง ชุงทั้งท่อน มีแต่ความรู้ที่อยู่ในขอนไม้ คนคนหนึ่งเท่ากับขอนชุง อย่างนั้นท่านก็ไม่สอนเสีย ท่านชักสะพาน ไม่เอาสอนไม่เกิดประโยชน์ ถ้าควรจะสอนได้ท่านก็สอนไป ควรจะเน้นหนักขนาดไหนท่านเน้นหนักไป ควรจะตัดขาดสะบั้นทีเดียวธรรมะก็ออกผึ่ง ตัดขาดสะบั้นแล้วตัดผึ่งเลย ท่านก็เอา เป็นขั้น ๆ สำหรับการแสดงธรรม

พูดถึงเรื่องการส่งอาหารภูว เลยเรื่อยมาจนกระทั่งปานนี้ นี่ละเราตั้งใจส่งเสริมพระ เพราะฉะนั้นเราจึงเลี้ยงดูทุกอย่าง เวลาไปเราก็มีถาม ๆ บ้างเพื่ออยากจะทราบนิสัยปัจจัยของคนในที่ต่าง ๆ มีแง่หนักเบาเล็กน้อยเพียงใดเราก็ถามดู มาอยู่ที่นี้เคยมีศรัทธาทั้งหลายรวมทั่วกัน ปรีกษาปรารภกันจัดแจงทานคนละชิ้นละอันรวมกันแล้วมาถวายบ้างเป็นครั้งคราวมีไหม เราถาม ทีแรกท่านก็ตอบไม่ค่อยมี ครั้นซักถามเข้าอีก ท่านก็เลยออกตรง ๆ เลยว่าไม่เห็นมี เราก็เลยบอก อันนี้ผมถามเฉย ๆ ผมไม่ได้กลัวหมดกลัวยังในการดูแลรักษาวัดนี้ละ ผมถามดูอัยยาศัยของโลกเป็นยังไง บ้านเป็นบ้าน เมืองเป็นเมือง อยู่ทุกแห่งทุกหนทั่วประเทศไทยของเรา แล้วเป็นยังไงมีแง่หนักเบาในศีลในธรรมอย่างไรบ้างหรือไม่ ผมจึงถามดู เราก็ถามอย่างนั้น

แถวนั้นก็มั่งตั้ง ๓ อำเภอ ถ้าธรรมดาเราแล้ว ในแต่ละจุดละแห่งนี้ก็ลูกชาวพุทธ ก็ควรจะแยกโอกาสออกมาจากบาปจากกรรมจากกิเลสตัณหา จากความตระหนี่ถี่เหนียวความเห็นแก่ตัวมาเป็นศีลเป็นทานบ้าง แล้วมาปรีกษาหารือกัน พวกเราทั้งหลาย

ในหมู่บ้านนี้ควรจะได้อันนั้นคนละชิ้นละอันรวมแล้วไปถวายท่าน เพราะวัดนี้ไม่มีคนดูแลรักษาเลย เพราะใครก็รู้อยู่แล้วว่าวัดนั้นไม่มีใครดูแล ก็มีแต่เราองค์เดียวดูแล แล้วอำเภอขึ้นอำเภอขึ้นสองสามอำเภออยู่แถวนั้น ก็ควรจะปรึกษาหารือกัน

เฉพาะอย่างยิ่งผู้เป็นหัวหน้าเป็นสำคัญ หัวหน้าบ้าน หัวหน้าตำบล หัวหน้าทางอำเภอ ก็ควรจะปรึกษาหารือกัน เรื่องการสร้างบุญสร้างกุศลเป็นแนวทางของบรรดาประชาชนราษฎรทั้งหลายด้วย เป็นบุญเป็นกุศลแก่ตนและส่วนรวมด้วย ก็ควรจะมีการปรึกษาหารือกัน แล้วรวบรวมปัจจัยเป็นข้าวปลาอาหารอะไรก็ได้แล้วแต่ คนละเล็กละน้อยมาผสมกัน แล้วให้ผู้ใดผู้หนึ่งไปส่งให้ท่านบ้างเป็นครั้งเป็นคราว นี่เป็นความเหมาะสมกับเราเป็นลูกชาวพุทธ แต่เวลาถามแล้วท่านก็ตอบ ท่านก็ตอบยากเหมือนกันนะ เพราะกลัวว่าจะเป็นความกระทบกระเทือน เรารู้ทันที ไม่ค่อยเห็นมี ท่านว่าฉัน ครั้นต่อมาว่าไม่มี ที่นี้เราก็ตัดบทเลย มีหรือไม่มีก็ตาม ผมถามนี้ถามถึงพื้นเพของจิตใจคนที่ไปชวพุทธซึ่งอยู่แถวนี้ก็เป็นชาวพุทธเหมือนกัน ผมถามดูตามอัธยาศัยใจคอของชาวพุทธเราต่างหาก ใครจะมาส่งไม่มาส่งก็ตามเถอะผมไม่สนใจ แต่ถามเพื่อเหตุเพื่อผลอย่างนี้ต่างหาก เรื่องการเลี้ยงดูผมจัดการอยู่แล้วดังที่ท่านเห็น เราก็ได้ถามอย่างนี้นะ

เพราะคนเราไปอยู่ที่ไหนมันน่าจะคิดนะ สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งจำเป็นมากเรื่องทานการกุศล วัดวาอารามเป็นสิ่งจำเป็นมากจริง ๆ เพราะเป็นทางด้านจิตใจโดยเฉพาะซึ่งไม่มีคำว่าตายเลยใจดวงนี้ จะเป็นผู้รับเคราะห์บาปกรรมตลอดเวลาไป ถ้าเอายาพิษให้ก็จะไปแผลงในนรก ถ้าเอาคุณธรรมคือความดีงาม เกิดขึ้นจากการให้ทาน รักษาศีลภาวนา เสริมเข้าไป นี่ก็จะมีทางเล็ดลอดไปสู่ความสุขความเจริญได้ เป็นอย่างนั้นนะ จิตใจจึงเป็นของสำคัญมากกว่าร่างกาย ซึ่งอยู่แต่เพียงชีวิตลมหายใจเท่านั้น ตายแล้วก็หมดค่า ๆ ส่วนใจนี้ไม่หมดนะ ความสืบทอดของใจมีตลอดตั้งกัปตั้งกัลป์แล้วเลยนั้นไปอีก ไม่มีคำว่าปาช้า คือใจไม่เคยตาย ควรจะได้สนใจในอรรถในธรรม เพื่อส่งเสริมจิตใจดวงนี้ให้รอดพ้นไปเป็นลำดับ ๆ ด้วยความคิดและความรับผิดชอบของตัวเองแต่ละราย ๆ นะ

ถ้ามีแต่อยู่ไปกินไปวันหนึ่ง ๆ นับมืดกับแจ่ม วันอาทิตย์ จันทร์ อังคาร พุธ พฤหัส ศุกร์ เสาร์ ชวด ฉลู ขาล เถาะ มันไปตั้งเอาเฉย ๆ มืดแจ่มเขามีมาตั้งกัปตั้งกัลป์ ความจะเป็นจะตาย ความดีความชั่ว ความสุขความทุกข์ มันอยู่กับเจ้าของต่างหากไม่ได้อยู่กับสิ่งเหล่านั้น มืดแจ่ม อาทิตย์ จันทร์ อังคาร พุธ มันอยู่ที่ไหนมันไม่มีทุกข์ มันอยู่กับหัวใจของคน ถ้าเราคิดสนใจต่อตัวของเราเองอยู่แล้ว วันหนึ่ง ๆ เราต้องทดสอบตัวเอง วันนี้ได้สร้างความดีประเภทใดบ้าง และได้ทำความชั่วอะไรไว้บ้าง ให้พิจารณาทดสอบแล้วก็เลือกเฟ้นได้ในวันหนึ่ง ๆ ต่อไปการทำความชั่วซ้ำลามากก็จะน้อยลง ๆ

การทำความดีก็ส่งเสริมตัวขึ้นไปเรื่อย ๆ คนเราก็มีทางที่เจริญก้าวหน้าได้ ไม่ปิดตันอันตู้แบบไม่มีความหมายเลย

ทั้ง ๆ ที่อยู่ทั่วโลก มันก็นับมีด้นับแจ่ง ตื่นขึ้นวันนี้ วันพรุ่งนี้ วันมะรืน กับวันที่ผ่านมาแล้วมันก็พอ ๆ กัน ถ้าเราไม่สร้างความดีความชั่วใส่เรา ฤทธิ์เดชทางดีทางชั่วก็ไม่มีสำหรับเรา สำหรับดินฟ้าอากาศไม่มีความหมายแหละ มีความหมายอยู่กับมนุษย์ ถ้าเราสร้างความดีเราก็มีความหมายไว้กับตัวของเรา จิตใจเราก็อบอุ่นถ้าได้สร้างความดีเอาไว้ ถ้าสร้างตั้งแต่ความชั่วนี้ ตื่นขึ้นมาเมื่อไรก็เป็นฟินเป็นไฟ ไม่อยากคิดไม่อยากพูดถึงแต่สร้างแต่ความชั่วไม่ถอย มันก็สั่งสมแต่ความชั่วฟินไฟเผาเจ้าของตลอดไป นั่น

อันนี้เป็นนะ มีคนมาพูดให้เราฟังตั้งแต่เป็นฆราวาสเราก็ยังไม่ลืม พูดถึงเรื่องความเป็นความตายนี้ไม่อยากพูดเลย ธิบายเรื่องอื่น ๆ มากลบเสียเขาว่า พูดเรื่องความเพลิดความเพลิดไปดีกว่าเขาวางั้น นั่นฟังซิ ถ้าพูดถึงเรื่องความเป็นความตายนี้มันร้อนเป็นฟินเป็นไฟเขาว่า นี่คือจิตไม่มีอะไรเลยมันจึงร้อนเป็นฟินเป็นไฟ ถ้าเราได้สร้างความดีแล้ว คิดถึงความตายมากเท่าไรยิ่งมีความกระหึ่มขี้มยอง ได้เตรียมเนื้อเตรียมตัวไปกับความตายที่เวลานี้ยังไม่ตาย เราก็ได้เตรียมไปไว้อย่างนี้ คนเราถ้าไม่มีความดีเลยนี้ไม่อยากตาย ไม่อยากพูดถึงความตาย แต่สร้างความชั่วไม่ถอย

คนที่มีความดีนี้ระลึกถึงความตายเมื่อไรก็ยังขยับตัวเข้าไปเพื่อความดีงาม ปรับปรุงแก้ไขตัวเองไป จนกระทั่งถึงนึกความตายได้วันยังค่ำยังเป็นผู้ไม่ประมาทตลอดเวลาเลย ความตายจึงไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย ท่านจึงสอนว่า มรณัสสติ ในอนุสสติ ๑๐ ถ้าเรานำอันนี้มาปฏิบัติเกี่ยวกับเรื่องอรรถธรรมแล้ว ความตายนี้เป็นเพื่อนของเราเลย เป็นเครื่องอบอุ่นเตือนเจ้าของตลอดเวลา ถ้าคนไม่มีความดีแล้วระลึกถึงความตายไม่อย่ากระลิกนะ มันเดือดมันร้อน นี่เขาเล่าให้ฟังเหมือนกัน เราเป็นฆราวาสเราก็คิดเหมือนเขานั้นแหละ แต่เวลาปฏิบัติตัวเข้ามาจนถึงได้เรื่องได้ราว จนกระทั่งว่าไม่มีอะไรสงสัยแล้วในโลกนี้ เราหายสงสัยทุกอย่าง จึงได้มาสอนบรรดาพี่น้องทั้งหลาย ให้พากันรู้เนื้อรู้ตัวนะ

ธรรมพระพุทธานุสสติสอนเพื่อความมีหวัง กิเลสสอนเพื่อความผิดหวัง จับคำสองคำนี้ไว้ให้ดี กิเลสนี้เสียมสอนเราเพื่อความหมดหวัง ๆ ส่วนธรรมสอนเราเพื่อความมีหวัง ๆ ตั้งตัวได้ตลอดไป หลักใหญ่อยู่ตรงนี้ เอาละ วันนี้พูดเพียงเท่านั้น

เทศน์ฟังเสร็จค่อยด้อมด้อม ๆ เข้ามาก็มี ออย่ามาถ่ายนะภาพแพ้ยายตา อ่านดูบ้าง ออย่ามาถ่ายสุมสี่สุมห้า มาถ่ายอะไร ดู ตาเขาก็มีตาเราก็มี ตาเราต่างกับตาเขาอย่างไรบ้างจึงต้องมีกล้องมาถ่าย ตาเขาไม่เห็นมีกล้องเขายังดูได้ ตาเรามันเป็นตาประเภทไหน ไปคัดเลือกตาใหม่ เข้าไปหาหมอตาเขา ตาของผมเป็นยังไงไม่รู้ เพื่อนฝูงไปดู

อะไรเขาไม่ต้องถ่ายภาพ แต่ผมไปดูที่ไหนต้องถ่ายภาพ ตามผมมันตายังไงตรวจตาให้ผมหน่อย ถ้ามาหาอย่างหลวงตาเป็นหมอตานี้ ไหนมาดู ใส่แว่นเลย ตานี้บอดเรียบบร้อยแล้ว ตาที่สองมืด เอาละไม่ต้องถ่ายรูปอีก เสร็จเลย

เทศน์นี่เขาออกทางวิทยุ ออกทางอินเทอร์เน็ตทุกวันนะ เราไปเทศน์ที่สวนแสงธรรมก็เหมือนกัน ทางสวนแสงธรรมก็ออกย้อนมาทางอุดร ทางกรุงเทพออกอินเทอร์เน็ต สุดท้ายเทศน์ของเราเลยกลายเป็นเทศน์ทั่วโลกไปเลย ทั่วโลกนี้หมายถึงอินเทอร์เน็ต เขาออกอินเทอร์เน็ตประจำทุกวัน ๆ ยี่งที่บริษัทชินวัตร ก็บริษัทคุณทักษิณเราจะเป็นใครไป อันนี้เป็นบริษัทใหญ่ แต่ก่อนนั้นออกเป็นคำเทศน์ไม่มีภาพเลยไปติดต่อกับท่านนายก ท่านมอบหมดทั้งบริษัทให้เป็นที่ทำงานของอินเทอร์เน็ตทั้งหมดเลย เห็นไหม ไปหาที่ไหนเมืองไทยเราจะไม่ให้เรายกยอจะให้ยกยออะไร ให้เราไปยกยอกองชี่หมาอย่างนั้นหรือ ชี่หมาใครก็รู้อยู่แล้ว อ้าว จริง ๆ คนดีไม่ยกยอจะไปยกยออะไร

เดี๋ยวนี้เราได้ฟังทั่วโลกออกจากบริษัทชินวัตรนะ ที่แรกก็มีเฉพาะคำเทศน์ พอไปติดต่อกันว่าอยากจะได้ทั้งรูปทั้งนามทั้งกิจกรรมทุกอย่างเหมือนที่วิวังั้นละนะ ให้หมดเลยทันที เดี่ยวนี้เลยกลายเป็นทีวีไปแล้วออกทั่วโลกจากบริษัทชินวัตรจะว่าไป ทุกวันนี้ยิ่งมากขึ้น ๆ ฟังว่าหนาแน่น เต็ม ๆ ตลอดเวลาเลย นี่ท่านทำประโยชน์ให้มากขนาดไหนนายกเราก็นี่นะ เราไม่ได้เหยียบย่ำทำลายใคร เราเห็นอย่างนี้เราก็บอกตามความจริง อินเทอร์เน็ตออกทั่วโลกออกจากบริษัทชินวัตร เราจะหาที่ไหนหาความกว้างขวางของคน ติดต่อบีบให้ปุบทันทีเลย ยกให้หมดเลย บริษัทนะยกให้หมด เป็นที่ทำงานของพวกเขาอินเทอร์เน็ต

วันหนึ่งไม่ทราบว่่าก็พันก็หมื่น เราถามดูว่าเป็นยังไงที่คนไปชม โอ้ย แน่นตลอด ยิ่งหนาแน่นขึ้นทุกวัน ๆ แล้วขยายวงกว้าง แต่ก่อนไม่ค่อยกว้าง ท่านขยายให้เอง มอบให้หมดเลย นั่นก็ฟังซิ ไม่ยินดีกับคนอย่างนี้แล้วจะไปหาที่ไหนอีก พูดจริง ๆ นี่แหละธรรมเป็นอย่างนั้นนี่ผลที่ติดตามมา พอเราออกอินเทอร์เน็ต โน่นสหรัฐบ้าง อังกฤษบ้าง ออสเตรเลียบ้าง เดินทางมาเลย เห็นอินเทอร์เน็ตทางโน้น เขาพูดอย่างสุด ๆ ลึ้น ๆ เขามาพูดให้ฟังที่นี่

เขาบอกว่าพุทธศาสนานี้เขาหมดหวัง เขาวางั้น ก็คงเป็นอย่างที่เราเห็น ไปที่ไหนมองเห็นมีแต่ความหมดหวัง ๆ มองดูพระดูเณร มองดูใครก็มีแต่ชี่หมาชี่หมาแห่ง หาความที่จะเป็นขึ้นเป็นอัน พอเป็นที่ระลึกให้ดูดีมีทางจิตใจบ้างไม่มีนั่นซิ เขามาที่นี่เขาบอกว่าเขาหมดหวัง เหตุที่จะได้ความหวังขึ้นมาใหม่นี้เพราะได้ดูอินเทอร์เน็ต เขาวางั้น

ทางสหรัฐ ทางอังกฤษ ทางออสเตรเลีย เขาได้ดูอินเทอร์เน็ตนี้ ฟังไป ๆ ปรากฏว่าปลุกใจขึ้น อ้าว ๆ ชอบกล ๆ ฟังไปฟังมาที่นี้ลงใจอย่างเต็มที่ เขาว่าศาสนาพุทธเรานี้เป็นศาสนาที่ให้ความหวังอย่างเต็มหัวใจ แล้วเดินทางมาเลย ตั้งหน้าตั้งหน้าตั้งตามานี้เลย เขาไม่ได้มาธุระนั้นธุระนี้แล้วแวะมาเยี่ยมเรานะ เขาบอกเขาตั้งหน้าตั้งตามาเอง เอาผ้าปิ้งผ้าป่าดอลดล่อลลารมาถวายด้วย แล้วเขาก็กลับไป เขาบอกว่า เวลานี้เรามีความหวังในอรรถในธรรมของพุทธศาสนานี้เต็มหัวใจแล้ว จากอินเทอร์เน็ต แต่ก่อนหมดหวังไปแล้ว คราวนี้มีความหวังขึ้นมาเต็มตัวเพราะอินเทอร์เน็ต เพราะฉะนั้นจึงทนไม่ได้ ชวนกันมาเลย มาหลายคนอยู่นะมานี้ เขาก็มาถวายผ้าป่า จากนั้นแล้วเขาก็นิมนต์เราให้ไปทางสหรัฐ โห ไปไม่ได้แล้ว เตียนนี้มันเฒ่าแก่แล้ว ไปไม่ได้แล้ว เขาจะพยายามเอาไปให้ได้ เขาขยับเข้ไปอีก มีแต่จะเอาให้ได้ ๆ โอ้ย ถ้าจะไปจริง ๆ ต้องสร้างโรงศพไปพร้อมนะ เวลาไปแล้วจะไม่ได้กลับมา เผาที่นั่นเลย เขาก็ว่าหมดหวังอย่างนั้น จากนั้นเวลาจะไปยังทิ้งท้ายอีกว่า เขาจะซื้อตัวส่งมาถวายให้ไปไป ซื้อเท่าไรมันก็ไม่สำเร็จ ถ้าลวงว่าไม่ได้ไปแล้ว ก็เลยหมดหวัง สิ่งที่เขาหมดหวังคือตัว ส่วนมรรคผลนิพพานเขามีหวังเข้าใจไหม สิ่งที่เขาหมดหวังคือตัวเครื่องบิน ไปไม่ได้แล้ว นี่แหละสามประเทศอังกฤษนี่ก็คนไทยเราไปอยู่ ก็แบบเดียวกัน สะดุดใจก็ก ๆ สุดท้ายตัดสินใจมาเลย เนะอย่างนั้นแหละ

นี่แหละธรรมพระพุทเจ้า ถ้าได้ผ่านจิตดวงใจ ๆ ที่พอจะยอมรับกันได้และยอมรับกันได้ มันก็เข้าถึงกันทันที ๆ ถ้าไม่สามารถที่จะรับกันได้ เขี่ยบไปเขี่ยบมาก็ไม่มีอะไรสัมผัสกัน เข้าใจไหมละ

สรุปทองคำและดอลลาร์ วันที่ ๒ เมื่อบานนี้ระทองคำได้ ๑๐ บาท ๙๖ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๑,๕๐๐ ดอลลาร์ ก็ได้มากขึ้นเรื่อย ๆ ขึ้นแหละ

รวมทองคำที่มอบเข้าคลังหลวงแล้วเวลานี้ ๔,๕๖๒ กิโลกรัม(๓๖๕ แท่ง) รวมยอดทองคำทั้งหมดทั้งที่ยังไม่เข้าซึ่งอยู่ในบัญชีเรียบร้อยแล้วเหมือนกัน ทั้งที่เข้าแล้วรวมทั้งหมดเราได้ทองคำ ๔,๕๙๖ กิโลกรัม ให้ต่างคนต่างเขยิบ ๆ ด้วยกัน พี่น้องชาวไทยให้ฟังเสียงธรรมนะ เสียงธรรมไม่เคยพาอ่อนแอ อย่าพากันอ่อนแอ ชาดไทยเราจะขึ้นได้ด้วยความเข้มแข็งทุกคน ๆ ถือเป็นความจำเป็น เหมือนเรายกตัวของเรา ตัวของเราตกลงในที่หล่มลึก เราต้องยกสุดเหวี่ยง ให้ตัวของเราฟื้นขึ้นมาได้ นี่เมืองไทยของเรากำลังอยู่ในหล่มลึก ให้ต่างคนต่างจุดต่างลากขึ้นให้ได้ ต่างคนต่างลากแล้วยังใจขึ้นได้ ถ้าเชื่อธรรม ถ้าเชื่อกิเลสแล้วจมได้ จำให้ตีคำนี้

เรานี่คำพูดมันรู้สึกจะอาภัพ เราได้พิจารณาคำพูดของเรา นะผู้ว่าฯ ว่าจะเย็บคนไหน พอจะชมเชยคนไหนที่เป็นที่แน่ใจ มักจะมีเรื่องอาภัพเข้ามาแฝง เช่นอย่างท่าน

สิงห์ทอง เราเคยบอกเลยว่า ต่อไปนี้จะบอกตรง ๆ เลย ถ้าหากว่าผมตายแล้ว ให้ท่าน สิงห์ทองเผาศพผม ผมมอบศพให้ท่าน เวลาท่านตายผมจะไปเผาศพให้ท่าน เรียกว่า เปลี่ยนกันใครตายก่อนตายหลัง ถ้าผมตายก่อนให้มาเผาศพผม แล้วท่านตายก่อนผม จะเผาศพท่าน

แล้วอยู่ ๆ ท่านสิงห์ทองก็ตาย ก็หวังอาศัยท่านสิงห์ทองพอดี จะทำประโยชน์ให้ โลกทางด้านธรรมะได้พอสมควร เรากะไว้ จากนั้นมาก็แยกมาหาท่านวันชัย ท่านวันชัย นี้ยังไม่ได้ว่าจะมอบอะไร เพียงแยม ๆ มา เดียวก็เจ็บนั้นเดียวก็ปวดนี้ หลังก็จะหัก มัน ยังไงกันนี้ เอียงไปทางไหนมักจะอาภัพเสมอคำพูดเรา แปรลกอยู่นะ มันคงจะว่าไม่พูด เสียดีคงจะเป็นอย่างนั้นละมั้ง แยมไปทางไหนมักเป็น

อย่างแยมไปทางท่านสิงห์ทอง คือเราไว้ใจท่านสิงห์ทองพอสมควรแล้วเริ่มเข้าไป โดยลำดับ จึงได้มอบทั้งศพด้วย และการแนะนำสั่งสอนเราก็มองว่าท่านสิงห์ทองจะเป็นผู้ทำประโยชน์ให้โลกได้พอสมควรด้วย ท่านสิงห์ทองมักเป็นอย่างนั้นเสีย ตก เครื่องบินตาย ก็ไม่ได้เรื่อง

อันนี้ก็แยมไปหาท่านวันชัย เกี่ยวกับเรื่องอรรถเรื่องธรรมอะไรที่จะทำประโยชน์ อ้าว แล้วก็หลังหักเสีย แล้วเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ มันเป็นอย่างนี้มาแปรลกอยู่นะ มีแปรลกอยู่ เราพูดอะไรออกมาไม่ค่อยเหมาะนะ มันอาจจะพูดไม่ได้ต่อ ๆ ไป เพราะพูดอะไรออกมา มักจะมีอุปสรรคตลอด ก็แสดงว่าเตือนโดยทางอ้อมแล้วไม่ให้พูด ให้เป็นหลักธรรม ชาติของผู้นั่นเอง ของผู้นี้เองไปอย่างนั้นแหละนะ โดยที่เราไม่ต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับส่งเสริมอะไร ให้เป็นธรรมชาติของผู้นั้น ๆ แต่ละราย ๆ อย่างนั้นลักษณะนั้น

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันต่อเหตุการณ์ [หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร](#) ทาง internet www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd